

Anna Šochová

Něco mi dlužíš.

Už nebyla vzteklá. Ostrý hodinový pochod jí notně ubral páru a Eva se už dokonce začala bavit představou, že až tady někde, sotva dva kilometry od jejich baráku, zaručeně pojede a nabere ji někdo známý.

"Jo, holka, viditelně už nejsi kost, jakou každéj vezme do auta. Dneska ti zastaví jen cikánská škodovka, kam se už stejně nevržeš. Vzali by tě jenom proto, že se v kopci hodí další dobrovolník na tlačení," svěřila se víc sobě, než uschlé třešni za příkopem.

No jo, takže na tom nebyla vyloženě nejhůř, když jedno svezení hrdě odmítla! Eva se začala pochechtávat při představě, že by nalítla a zkusila se do té staré Oláhovic piksly vmáčknout. Za první zatáčkou je došla, Oláh zrovna dirigoval svůj dorost k efektivnímu tlačení. Být Eva s nimi, v tu ránu by se silnice obsypala auty a pokud by zrovna pomáhala tlačit, půlka známých by ji v houfu Oláhovapohonu dobře rozeznala. Přesně věděla, co by chlapi v hospodě ke vtipům o známé škodovce se dvanácti nohama přidali za kecy. Jo, to by bylo dílo: Tátu by nejspíš kleplo.

Odhad měla Eva přesný: Jak vyšplhala na rovinku za Holečkovem, profrčelakolona čtyř lepších aut. Do Hranic, samozřejmě. Ředitelka školy, starosta a hospodskéj. Poté zarachotil výfuk kdesi za jejími zády. No, tentokrát Oláhům popelnice naskočila rychle, uznale zhodnotila Eva a přátelsky mávla, když ji Oláhovci míjeli.

Hned potom zmizeli, do lesa sedal šedivý opar. Eva se podívala k Doubravě a měla jasno: Vršky kopců Smrčín zakryly mraky. Hnusno až daleko do saského vnitrozemí. To jsou radosti! Ono nemůže být jenom zataženo, ale rovnou mračně šedivo, samozřejmě až k jejich baráku. Do háje! Za chvíli do toho Eva vleze. Jeden dva kroky a jsi mimo svět. Přesně zjistíš, kde žiješ. V totální pr... Eva lezavě vlhké studeno nenávidí. Někde četla opis "oblaka těhotná deštěm" a vždycky si vzpomene na moulu, co to vymyslel. Pchá! Když ta "oblaka" vidí před sebou, když se skrze ně má prohrabat, jdou na ni mráčky. Pleskance vody se po tobě rozmáznou dřív, než by se jakožto kapky svobodně rozhodly spadnout a pršet.

"Tenhle humus mi fakt ještě scházel," remcala, aniž by čekala odpověď. Od koho taky? U silnice stála jen další trojice olezlých starých třešní. Nenamáhaly se ani pohnout větví.

"Máte recht," chválila je Eva. "Ještě by upadly, držíte pohromadě silou vůle a mechu. Máte ale, holky, poupat, že úplně zírám."

Poslouchala, jak její hlas v tom divném tichu zní. Jako by najednou existovala na světě sama. Ono opravdu nikde nic nebylo. Nepíplo, nešramotilo, nehnulo se. Pastviny prázdné, silnice opuštěná, šedočerná tíha shora všechno tiskne k zemi. Brrr. Jak si jen mohla nechat ujet autobus?! Času měla přece dost. Vzdychnula, už ji nebavilo pořád si za to nadávat. Jenže když jedna vidí, do jakého hnusu vleze, výčítkám zkrátka neodolá.

"Dobře si to vyžereš," varovala se. Čert to vem, prostě se jí zase jednou stala blbá náhoda. Hlavní je, že za lesem už bude doma. V takovoughe hodinu to může stříhnout durch mimo vyjetou cestu, nikoho nepotká. V tomhle mokru nikdo ani krást dřevo nejezdí.

Přesně tak. Eva došlape v pohodě do baráku, stáhne všechno zmáčené, padne do pelechu a venku ať je slizko od mraku klidně stokrát horší. Holka, máš to za čtvrt hod'ky, jsi skoro doma... Vstoupila do mlhy. Viděla sotva metr před sebe, mrak ji spolknul a uvěznil. Skoro vyjekla, tak prudký přechod ještě nezažila. Natáhla paže a byla ráda že vidí až na konečky prstů. Jinak všude mlíko, nezřetelné stíny a ticho. Lezavá vlhkost se nesrážela, zato větve smrků byly ztěžklé. Skláněly se k zemi, jako by na všechno padal strach. Kapky na konci jehliček teprve rostly.

"Svinskej mrak, musel sednout kvůli mně!"

Odpovědělo tlumené vrzání zleva. Znovu, dlouze. Ach jo, stromy. Eva poslouchala namáhavé praskání dřeva. Nic jiného to není, jenom úpění stromů a vrzání větví. Moc ztěžkly a les nařiká, jako by si potřeboval narovnat záda. Přesto Evu mrazilo. Kopla do šterku u krajnice, ale škrábavý zvuk se ztratil cestou od země k uším. Fuj, kde se

to ocitla? Obklopil ji strašidelný prostor mimo čas, v jakém se může stát naprosto všechno.

"Neblbni, přece se nepoděláš! Když se bojíš, tak zpívej. Nikdo tě slyšet nemůže, tak co."

Vlastní dobrou radu ani nevyzkoušela. Neznala totiž nic, co by se v tomhle a teď dalo zanotovat. Krucinál, to bylo! Sborové zakvílení smrků, možná od silnice vpředu. Nic se nedá přesně určit, jen bílá čára krajnice vede Evu k domovu. Možná. Protože v téhle mlze, která snad spolykala všechny slzy světa, klidně může i čára na asfaltu udělat uzel. Nářek z černoty míjeného lesa vnucoval Evě dojem táhlých proseb, jako by právě ona mohla pomoci. Jak? Vždyť jí zvlhnul i šátek na krku, je na tom stejně jako celé okolí. Za chvíli bude jako myš i pod bundou. Hergot, už aby mohla ze silnice! Ještě tak dvacet metrů a je u odbočky. Nohy začínají taky slušně bolet.

Hm, když takhle nic nevidí a neslyší, může ji někdo sestřelit do pangejtu. V tomhle mlíku se najde dost bláznů, co dupnou na plyn a prostě všechno projedou. Eva by nerada skončila rozpláclá jako ježek nebo veverka. Přiznala si naplno: Bojí se. Dneska naprosto všeho, má strach od krku až k měkkým kolenům.

Dost! Jsi přece sama, holka, tak se není, čeho bát, ne?! Ani mraky nejsou všude stejný, za chvíli může i tenhle prořídnout. V lese je přece Evě vždycky fajn! Jde se dál, rázně a ostře, žádný courání.

Přehlédla, že si pro jistotu domlouvá už jen v duchu a usilovně se začala těšit na měkká zhoupnutí země při došlapu, na něžná lupání drobných větviček, na první známky jara. Vždyť ještě neměla čas ani projít zahradu! Ono se řekne venkov. Jenže když člověk furt lítá do práce a doma se honem cpe ke kamnům, příroda jde k čertu. Přidala do kroku a byla u odbočky. Zaplaťpánbu!

*

"Evi, jsi to ty?"

Lekla se jak blázen. Ten Tomáš je vůl, takhle jí bafnout za zády! Srdce buchalo, i když nebylo, proč. Jenom ho nečekala, nevěděla, že by se už vrátil. Jinak je právě Tom v pohodě a kdyby tu měl auto, riskla by se svezením i drby po vsi.

"Tome, kde jsi? V tomhle mlíku vůbec nejsi vidět."

"Za tebou, taky jdu domů."

"A že pěšky? Hele, kdyžtak pojd' se mnou lesem, ušetříš skoro kilák. Já už sotva motám nohama."

Stála a marně se snažila zahlédnout známou Tomášovu štíhlou postavu. Hlavně, že už není sama. Možná má nervy po týdnu nočních, když se lesa dneska docela trapně děsí.

"Tak jdeme," řekl vedle ní. Než se otočila zpátky, nějak ji obešel. Rozeznala povědomý stín vpředu. Blbinky, to bylo vždycky jeho. Divně huhlá, ale třeba mu je hůř rozumět právě kvůli mlze. Ta přece zvuky polyká.

"Ty, Tome? Říkalo se, žes vzal Máře roha. Vyváděla, že jsi nezvěstnej, ale nikdo jí nevěřil. Já teda vím, že před tebou aby ženský zdrhaly na stromy, ale mezi námi: fakt jsi kvůli nějaký ženský tak šíleně zblbnul, až ses vykašlal i na firmu?"

Neměl chuť jí odpovědět, což se dalo čekat. Eva se odmlčela, protože ji do nosu praštil tak příšerný puch, že zalapala po dechu. Něco tu hnije. A je tohopořádněj flák, možná chcíplá srna nebo tak něco. Nebo šlápla do rozježděný mršiny? To by mohlo být, zírá přece pořád na Tomáše a pozor nedává. I když má dojem, že měkkýho nešlápla, ještě šlapou po asfaltu.

"Počkej, musím kouknout na podrážku."

Tomáš se zastavil, Eva opřela o strom a zkontrolovala obě boty. Dobrý, oddechla si. Puch zesílil. Rozhlédla se, mimo Tomáše nic. V tomhle počasí se přitom skoro žádný smradu nešíří. Než mrak padne, to jo, to se plazí smrad ze žumpy, jako kdyby

měl všechno udusit, ale přímo v mraku už ne. Další vlna puchu zavibrovala Eviným žaludkem.

"Něco tu smrdí, že bych se poblila," informovala Tomáše.

"Proto jdu domů," ustoupil o krok, váhavě se pokusil o vysvětlení: "Spadnul jsem do smetiště. Byl to fakt hnůj."

"Ty tvoje avantýry tě jednou přivedou do hrobu," chytl Evu záchvat poučování. Kdyby páchnul jen o půlku míň, válela by se tu smíchy. Plejboj Tom konečně narazil?! Přišla kosa na kámen, někdo mu srazil hřebínek. Kdoví, jestli to bylo smetiště, spíš ho protáhli žumpou... Ne, je to fakt mnohem hustší.

"Ty, těžkej vesnickej frajer a smrdíš jak stoletá mrtvola?! Úžasný. Kterej borec to dokázal?"

Zachrčel, ale docela se to podobalo smíchu. Evu napadlo, že by se mohl umýt u nich v kůlně. Do baráku se tohle vpustit nedá, to musí Tomáš pochopit. Navíc on osobně v žádném případě. Ach jo. Něco na převlečení mu taky dá. Možná i rumajzla na zahřátí donese, než se táta probudí a naseká z něj deset malých do školky. Je to jeho oblíbená vzpomínka i životní sen. Pořád Tomanemůže ani cejtít.

Teď by ho potěšilo, jak mu Eva dává upřímně za pravdu. Jo, to je už doba... Když s Tomem začali chodit, počíhal si, vlítnul mezi ně a Tomáše seřezal jakmalýho parchanta. Obrečela to, jasně, ale uznala, že pud sebezáchovy přečíslí zamilovanost. Eva znala tátův řemen důvěrně, takže hochovi odpustila, když se víckrát neukázal. Potom přišel Vlasta... Taky se chytnul podnikání a na chvíli točil slušný peníze. Eva sice nevěděla, jak přesně slušný, ale když zatáhnul útratu i za půl bordelu, bylo jich určitě dost.

Vloni se tátův řemen zase hodil, když jeho oblíbený zeť prohrál v kasinu poslední korunu. Dluhy zkusil zaplácnout "akcemi", ale jeho pašování bylo dost zoufalý. Ještě, než ho chytli, přijel k nim táta a vyřídil věc chlapsky. Eva musela domů a zažádalo se o rozvod.

"Stejně jsi blbej, nechat Mářu samotnou se dvěma děčkama. Firmu táhne úplně vyšřavená, jste před krachem."

"Mají přece pojistku."

Byl trochu blíž, ale ještě se dalo dejchat. Ukročila stranou a zkoušela udržet přežitelnou vzdálenost.

"Jsi blbej? Kterej vůl by pojistil, že zdrhneš od rodiny?"

"Dělá se na tom."

Jasně, je to stejnej idiot jako Evin bejvalej. Těchhle sebevědomých frajerů znala Eva desítky. Mávla rukou, na poslední časy s Vlastou a tyhle kecy se jí nechtělo vzpomínat ani náhodou. Jak říkají ženský v práci, tady prostě normální chlapi nejsou. Mimo těch, co je drahý polovičky pečlivě drží u huby. Jenže ti jsou nejvážnější na koukání. Ach jo.

"Pořád jsi hezká ženská, Evíku."

Blížil se, ale určitě nezahlédl, jak vyvrátila oči. Bóže! Smrdí jak hovno v žumpě a jdou na něj milostný touhy?! Takhle se vrací? Eva krátce popřemýšlela, zda je lepší vzít roha nebo ho něčím praštit. Kabelkou nemůže, je moc fórová. Přece ji nerozmlátí o chlapa? Taková škoda. Sakra, on to myslí vážně!

"Dlužíš mi to, jediná jsi mi nedala..."

Uhnula mu pod rukama, fíkla to vlevo do nízkých smrčků. Věděla, kam šlápnout, kde skočit, znala to tady nazpaměť. I s bordelem, zapadlým do jehličí. Ještěže si kabelku už na silnici natáhla přes rameno jak pošťák, ruce potřebuje volné. Prosmykne se kolem bříz a ve starém lese...

Vyjekla, zase stál před ní. Natahoval pazoury a jak žádostivě hýbal prsty, byla z něj vážně na mrtvici. Hnusák! Špinavej, úplně černej, hadry rozdrbaný. Chová se jak nepříčetnej... No jasně, že on se někde zcvoknul? Takoví mají sílu a jsou děsně umanutý. Což odpovídá. Musí se s nimi opatrně, polehoučku. Eva nasadila vstřícnost, laskavé domlouvání a úplně nenápadné obcházení.

"Tomáši, neblbni! Teda, chci říct... Vždycky jsem pro tebe měla slabost, to přece víš. A asi to potřebuješ, to chápu. Hele, půjdeme na lepší místo, ne?"

Máváním ruky ho lifrovala do bezpečnější vzdálenosti. Letmo se jí před očima mihla ztmavlá tvář a zuby, ale radši si zkoumavý pohled odpustila. Už tak vypadal v obličejí hůř, než jinde. Nebýt soucitu, vážně by pilně koukala po menší kládě. Hele, ono to ještě po dobrým jde, tak těch pár metrů možná zvládnou.

"Vezmeme to tamhle k rokli, tam to vypadá líp," drmolila, aby zabila čas a zároveň nadržence rozptýlila. Nevšimla si ostružiní, zahákla se, ale chytla balanc a nalomená souška ochotně pomohla neztratit glanc.

"Do prdele!"

To Tomáš sebou seknul natvrdo. Ztuhla, v sekundě prošla možností. Kdyby si třeba něco zlomil... Nebo vyvrknul, pokárala se v duchu za krvežíznivost. Prdlajz, už se zvedá! Než pochopila, že tlapání dlaněmi v jehličí znamená Tomovo hledání něčeho, bylo po další šanci. Vztekla dupla.

"Sakra!"

"Mám ho."

Tomáš spokojeně zachrčel. Strčil něco do pusy a soustředěně cucal. Bonbón? Ten dopad! Eva zírala. Tomáš vytáhnul kuličku z pusy, prohlížel. Nakláněl přitom hlavu, jako by zkoumal všechny detaily. Ještě lupu si vem, troubo.

"Dobrý. Jehličí blbě píchá, víš? Nesnáším to."

Zvedl to ještě blíž k oku a strčil... do důlku? Jo! Eva polkla. Přece neměl skleněný oko?! Navíc jsou takový věci bílý... V puse jí prudce zesládlo. Žaludek hlásil, co udělá a už letěla šavle. Neměla sice, co zvracet, ale bylo jim to oběma jedno. Žaludku i Evě. Klekla a strefila se přímo do brázdy. Jestli díra uprostřed byla něčí norou, tak sorry, živočichu.

Tomáš se starostlivě sklonil, ovanul a hned byl důvod pokračovat. Samé šťávy, dobře se vsakovaly. Zkusila Toma odehnat. Moc se mu nechtělo a hustota vzduchu byla naprosto vražedná.

"Ty... ty vole jeden!"

Zvedla trochu hlavu. Kéž by zůstala u pozorování zvratků! Ještě se dala vyhodit žluč, ale to už bylo maximum, co Eva hodlala snést. Soucitný Tom ji zkusil podepřít nebo tak něco. Tvrdé prsty se zaryly Evě do ramene.

"Nech mě bejt!" zaječela. Ucuknul, Eva si třela skráně. Měla pocit, že jí při dávení i sanice vylítla. Fuj. Klepaly se jí nohy, ale paží už Toma dokázala držet v bezpečné vzdálenosti. Nelíbilo se mu to, ale už byla tak silná, že ho odstrčila. Odpotáčela se k vedlejšímu stromu, zatímco se Tomáš sbíral z hromady hnijících haluzí. Vypadal přesně jako to, co jí právě došlo, že asi je.

"Já nechtěl... Ale dlužíš mi to!"

Začal nanovo, naštěstí jen slovně. Kupodivu někde vzala sílu srovnat nohy a ujít pár kroků.

"Radši půjdem. Musíš domů, ne? A je hodně světlo."

Kupodivu přikývnul a šoural se pomalu za ní. Eva se soustředila na každý známý bod, který míjeli. Už je vidět kraj lesa, ohradníky pastvin, brzy potkají první plot.

"Co se ti stalo, Tome?"

Hned by se profackovala, ale už se stalo. Dala mu najevo, že VÍ. Co se pamatuje, v každý knížce nebo filmu to znamená průser. Když člověk VÍ, přestává TO na něj brát ohledy a dělat nenápadného. Skočí po ní a udělá z ní to samý, co je on. Nebo jenom posnídá? Prdlajz, má přece jiný chutě! Těžko říct, který jsou horší. Tom snaživě huhlal Evě za krkem:

"Nalítnul jsem. A potom se probral na smetáku v lese. Tak jsem sklepal nějakýčervy a šel domů. Poblila by ses, kdybys viděla, do čeho mě hodili. Promiň."

Mluvil tak nešťastně, že jí ho hned bylo líto. Ukecávat uměl vždycky, parchant. Chudák, takhle dopadnout... Radši se neohlédla. Ukázala dolů k severu:

"To nic. Fakt nejsi momentálně použitelný, Tome, to uznej. Doma se dáš do kupy a ještě se tomu zasmějem."

"Ti teda nevím..."

Skutečně to přehnala, jenže už viděla ten nejkrásnější dřavej plot na světě. Krásnější byl už jenom jejich baráček a vrátka o kus dál.

"Tak já už musím, Tome. Leda by ses chtěl umejt?"

Oddychla si, když jí do zad zahučel odmítnutí. Musela se vší silou držet, aby neutekla. Kdyby teď udělala jediný prudší pohyb, už se neudrží, bouchne, prolítne i barákem. Nejspíš by se zastavila až někde za kolejem. Ječela by jak siréna a těžko říct, jestli by vůbec někdy přestala. Měla šílenej strach a taky ji bolelo všechno, co se odkrývá za tímhle setkáním. Takhle se, Tomáši, vracíš domů? A to si ještě včera Eva myslela, že Maruš nemůže víc litovat.

Pomaloučkami stiskla kličku vrátek. Pořád čekala, že ji Tomáš chytí, kousne nebo tak něco. Západka zalezla, Eva už mohla otevřít, protáhnout se dovnitř. Pes ani neheknul. Nedivila se, taky by zalezla, třeba i do myší díry.

Dobrý, už je uvnitř, na jejich. Příšery se přece musejí nechat pozvat, ne? Nadechla se a obrátila k postavě na cestě. Mlha se začala zvedat a Tomášův obrys nějak ztrácet. Tušila správně, že nasedlý mrak s Tomovým objevením něco společného má.

"Opravdu asi musíš pospíchat. Naproti se to bude ještě chvíli držet... Jak dlouho jdeš takhle domů, Tomáši?"

"Od večera, Evi. Radši bych už zůstal tady. Sem taky patřím."

Rozbrečela se. To nejhezčí, co kdy mohl říct, poví zrovna dneska! Chabě mávla na rozloučenou a sledovala, jak se úplně rozplývá ve zbytku mlhy. Azorek začal skučet a když stín Toma definitivně zmizel, zkusil vytí. Po něm zvedli hlasy všichni psové ze

Studánky. Od rybníka i návrší, od bytovky a staré školy. Eva nechala slzy téct a dívala se na cestu, jako by se Tom ještě mohl ukázat.

*

Před tátou v kuchyni si uvědomila, že vešla s mokkými tvářemi. Seděl za stolem, koukal divně, ale neotřela se. Jemu natruc ne. Jindy musela zalézt, protože slzení nesnášel a i mámu za to proplesknul. Jenže dneska Eva hodlá brečet bez schovávání.

"Tak už to víš..."

Táta mluví pečlivě a pomalu, jako když má vztek. Nebo knedlík v krku, což se nestává. Je to hodně hypotetická, spíš neuvěřitelná možnost. Vysmrkala se a automaticky otřela slzy dřív, než se stačila zadržet.

"Co jako?"

Jak seděl, jenom zvednul hlavu. Vypadal strhaně.

"O Tomášovi. Je mrtvej od začátku. Včera na jednom lesním smetáku..."

Nedokázal pokračovat. Táta takhle vzatej?

"Cože?!"

"Chytili jednu šlapku a její pasák měl otisky, co se našly v Tomášově autě. Bude to v novinách."

Sedla si pomalu k tátovi. Bylo divné, že zrovna Tomášova smrt ho tolik vzala. Když tehdy zmizel, nemohl mu přijít na jméno. Chlap se prej takhle nechová. Chtěla tátu vzít za ruku, ale uhnul. Zíral před sebe a mluvil jednotvárně.

"Zabili mi jedinýho syna... Kurvy."

Na to se nedalo nic říct. Zírala beze slova na ubrus, přemýšlet nebylo o čem. Všechno zapadlo jako zoubky v hodinách. Potom táta vstal a odkráčel, asi k sobě. Otočila se na židli, aby viděla ven. Za oknem pokračovalo šedivé dopoledne. Mraky

se budou držet nízko, Studánku už Tomáš bude mít za sebou. Kdyby šel podél trati, třeba stihne Hranice do oběda. Co když se ale někde rozpadne na hromádku hadrů a kostí? Takže brácha Tom...

Musela vyjít na práh. Všude ticho, Azor zalezlý. V tomhle počasí mu přála klid. Natáhla starý vaťák a šla obhlídnout dvůr. Ani u králíků se nic nehnulo. Dal jim táta vůbec krmení? Byl dost vzatej. Králíci vypadají vyděšeně, asi kvůli Tomovi. Seno samozřejmě zdupaný, nejspíš ještě z předvčírka, potřebujou vykydat bobky...

"Něco mi dlužíš."

Otočila se a vytřeštila oči. Tom stál tak blízko, že rozeznala každou podrobnost. Ne, že by o to stála. Zápach zase zesílil k nepřežití. Jak mohla doteď nevidět, že nemá rty? Zašklebil se po kostlivecku a z dlouhých zubů odpadl ještě jakýsi zbytek dásně. Nebo kůže, kdo to má, ksakru, rozeznat. Hnusný je to stejně.

"Rozmyslel jsem se, Evíku. Pořád mě to táhne sem. K tobě, víš? Udělám ti to jak nikdo, tomu věř..."

Přesně při takových kecech je táta tehdy načapal. Eva couvala, kam to šlo. Sice ji napadlo, že když je Tom shnilěj, nebude mít, jak a čím, ale jako mrtvola už prokázal života nepříjemně moc. Così Evě našeptalo, že by dneska na logiku spoléhat neměla.

"Neblbni, Tome, nemůžem..."

"Můžeme všechno, láska!"

Huhlal blbě hlavně kvůli rtům. Vlastně kvůli nertům, čelisti byly odkryté skoro až na bradu. Takže zbytek zvládal jazykem... Nebo něčím na ten způsob. Eva zmrzla hrůzou. Přesně věděla, že jak se jí pokusí políbit, zešílí z něj hnusem. A on to věděl taky. Moc se mu to líbilo, hajzlovi. Přesně tím hodlal začít a už slintal blahem. Eva se pokusila prolnout pletivem ke králíkům. Vaťák byl moc tlustý, nepustil ji. Tom na ni prudce padnul a svět se smrknul do vřískotu.

"Zavři zobák, nebo tě proplesknu! Teď padej domů a chovej se slušně. Víc už pro tebe neudělám."

Eva otevřela oči. Před ní stál táta, v obličeji skoro šedivý. Napřahoval se, že by druhou vzala o zed'. Vřískot totiž vycházel z ní. Poslušně sklapla a bylo ticho. Táta pomalu připažil. Po Evě zatím klouzalo tělo se sekerou v zádech. Trochu obtížně, protože chatrným trupem sekera projela až k Evinu kabátu. Táta se s Tomem nikdy nemazlil, takže neodhadnul sílu, krapet ho k Evě přišpendlil. Teď se otočil, ztěžka kráčel domů. Možná mu taky došlo, že Evu málem rozpůlil.

Mohla dýchat. Zvláštní věc: Když se nedívala dolů k nohám, viděla najednou teple hnědé stíny v letech zčernalých prken kůlny. Vyrovnaná polena skoro svítila, modrý barel pod okapem přetékal a hladina vody jiskřila. Vrátily se barvy. Zkusila pohnout nohama. Všechna tíha byla pryč. Zkusila vykročit, očima se vpíjela do horního rámu dveří, kam vešel táta. Opravdu mohla jít, překážka zmizela. Radši nezkoumala, jak a proč. Před prahem spustila vaťák na zem a nechala tak. Tím venku nechala i veškeré šílenství dnešního rána. Jenom ji zajímalo, jak táta věděl...

Seděl beze slova v kuchyni za stolem, upřeně zíral před sebe. Bradu pokleslou, oči bez lesku, nos jako špičatý. Hned věděla, proč. Zase ji vyhmátnul! Umře si, potom s dcerou klábosí a ještě mává sekerou! Tutově věděla, že jejich setkání předtím nahrál. Byl dávno tuhej, nejspíš od večera. Zřejmě ho dostaly řeči o Tomovi v hospodě. Přišel, sednul si a bylo. Převlíknutí do tepláků a svoje králíky totiž nikdy neodbyl. Jak si mohla nevšimnout, že je oblečený do vsi?!

Možná je teď ta pravá chvíle, aby začala ječet. Nojo, ale co kdyby tím tátu zase probrala? Ten když se naštve, umí být opravdu zlej. Mohla si dát jedině rumajzla. Nalila si ho ale tváří k tátovi. Fixírovala ho pohledem a potom mu radši nalila taky. Aby si ani náhodou nemusel říkat. Kdyby se jí ozval za zády...

Láhev vzala k sobě do pokoje s pevným odhodláním konečně zalézt a naprosto nic nevědět. Ještě, že bude jaro. Stát se tohle na podzim, hodila by si mašli. K podzimku bývá takovýchhle rán většina. Jenomže táta vystačil na jediné. Napila se pořádně a

uvědomila si, že při úmrtí volají doktora a mrtvolu někam položí. Ještě tohle! To nezvládne, v tuhle chvíli určitě ne. Nejsou lidi.

Vrátila se do kuchyně. Vzala velkou sklenici, nalila tátovi tupláka, vyměnila za původní štamprle. To koplá do sebe. Zaváhala, potom vedle tupláka postavila poloprázdnou láhev.

"Hele, tati, díky. Já zatím jdu, jsem fakt hotová."

Nic. Takže je opravdu normálně mrtvej. A tím pádem počká. Eva si oddechla. Vrátila se do pokoje, vysvlékla a padla do peřin. Usnula tak rychle, že jí uniklo několikéré cinknutí skla dole v kuchyni.

Nebudem se šidit, Evča si stejně nebude pamatovat, kolik ve flašce bylo, usoudili chlapi u stolu a přitukli si. A na ostatní si holka zvykne.